

Miquel Nadal, nou president d'UM

La nova direcció d'Unió Mallorquina fou aprovada al desè congrés del partit, fet a Palma el dia 15 de desembre.

La nova direcció d'Unió Mallorquina, encapçalada per Miquel Nadal, amb Miquel Ferrer de secretari general, obtingué el 75% de vots afirmatius i un 25% en blanc. El nou president volgué llevar importància a la dissidència: "Són els qui no formen part de l'equip." Al congrés de fa quatre anys, el sector crític –encapçalat per Josep Melià i Miquel Ferrer, ara a l'executiva– només va tenir el 20% de suport, mentre que ara els descontents amb la nova direcció, o bé amb el procés d'elecció, arriben a una quarta part.

El nou poder a UM. L'acord entre els dos candidats que optaven a la presidència –Miquel Nadal i Miquel Fer-

rer– fou possible per la mediació d'un tercer grup –encapçalat per Guillem Ginard. Cada un dels tres bàndols tenien aproximadament una quarta part dels delegats –als quals s'han d'afegir els votants en blanc– i, d'acord amb aquesta proporció, es repartiren els càrrecs de responsabilitat a l'executiva –ampliada d'11 membres a 18– i al consell polític –de 45 a 70. D'acord amb el que aprovà el congrés, els futurs caps de les candidatures al Congrés i al Senat per a l'any 2008 i al Consell de Mallorca i al govern per al 2011 hauran d'ésser elegits per l'executiva. En cas que el president o el secretari general vulguin encapçalat alguna d'aquestes llistes electorals hauran de comptar amb el suport mínim del

70% dels membres del consell polític. D'aquesta manera, els tres grups es troben obligats a tornar a pactar per decidir els candidats. O, vist d'una altra manera, que les tensions internes viscudes en la cursa per la substitució de Maria Antònia Munar al capdavant del partit possiblement es repetiran quan hagin de substituir-la al capdavant de les llistes electorals, sempre, és clar, que Nadal i Ferrer optin a ésser candidats, cosa que, a hores d'ara, és previsible.

En aquesta nova etapa, el pes fonamental del partit, segons que explicà Nadal, recaurà en l'executiva. No serà, doncs, un lideratge unipersonal com ha estat fins ara amb Munar. Si més no, ho preveu el pacte a què arribaren Nadal, Ferrer i Ginard. El president perd una part de funcions executives, que es reparteixen entre la resta dels membres de la direcció, i pren molta més força la secretaria general, ocupada per Ferrer. Nadal definí la nova direcció com "un



Miquel Nadal, nou president d'UM, juntament amb M. Antònia Munar, Miquel Ferrer, nou secretari general, i Guillem Guinard, vice-president.

Miquel Nadal, en el discurs com a nou president d'Unió Mallorquina, al congrés fet a Palma el dia 15 de desembre proppassat.



òrgan plural, més participatiu, col·legiat i no unipersonal”.

En el discurs d'acceptació del càrrec, i d'agraïment per la confiança dipositada en ell, Miquel Nadal teixí els principals reptes als quals s'enfronta UM, a parer seu, que es poden resumir en un: deixar d'ésser un partit frontissa. En efecte, segons Nadal, UM intentarà per tercera vegada eixamplar-se cap a les altres illes, mitjançant acords de col·

laboració política amb grups “liberals i nacionalistes” menorquins, eivissencs i formenterers. Val a dir que a l'inici (1983) n'hi hagué, d'acords d'aquesta mena, però duraren una sola legislatura. UM ho intentà dues vegades més, sense èxit. En aquests moments no hi ha cap grup d'aquesta orientació a cap més illa, si més no amb presència institucional autonòmica o pes polític mínimament conegut. Al mateix temps d'aquesta

ampliació de l'àmbit territorial, Nadal es posa per objectiu de créixer en vots i escos per aconseguir d'ésser “el partit majoritari”. Un creixement que, assegura, és possible d'obtenir de l'abstenció i dels votants de centre-dreta. Aquest darrer objectiu, llevar vots al PP, és el gran repte que s'imposa la nova UM, igual com ja se l'imposà en temps de Munar (1992-2007) i de Jeroni Albertí (1983-1998), però no hi reeixí. De fet, l'únic moment en què abandonà aquesta pretensió fou en temps del lideratge interí d'Antoni Pons (1998-1992), durant el qual pactà la coalició preelectoral amb la dreta (1991).

Nadal, que es defineix “nacionalista i liberal”, assegura que el seu projecte, sota “un nou estil”, és el de “liderar un procés nacional que arribi a totes les persones moderades de Mallorca”. Parlant en castellà, digué que “obr les portes d'UM a totes les persones que, vinguin d'on vinguin, estimin Mallorca”.

A la fi del discurs, el nou president convidà Munar –nova presidenta d'honor i membre nada del consell polític– a pujar a l'escenari, entre un gran aplaudiment a la líder que ha dirigit el partit aquests darrers quinze anys.

Miquel Payeras

La coalició nacionalista

La victòria de Miquel Nadal a UM no ha estat ben rebuda pel PSM. El secretari general d'aquest partit, Biel Barceló, considera que Nadal “és el perfil més dretà” d'UM i, implícitament, assenyala que complica la possibilitat de la coalició estrictament nacionalista per a les eleccions generals. El PSM proposa una aliança àmplia en la qual ha d'ésser present EU. Respecte a UM, deixa oberta la possibilitat que s'hi afegesqui. Tanmateix als nacionalistes d'esquerra no els agraden les opinions de Nadal en el sentit que UM és “l'únic referent nacionalista”, i desconfien de les peripècies judicials –per presumptes casos de corrupció– que afecten el partit nacionalista de centre. Així doncs, és clar que després del congrés d'UM les relacions entre aquest partit i PSM no han millorat gens. Fins i tot han empitjorat, tot i compartir la gestió de l'Ajuntament de Palma, del Consell de Mallorca i del Govern de les Illes. La mala relació entre ambdós partits complica la possibilitat que es trobin al si de la coalició estrictament nacionalista que Entesa (escindits del PSM) insisteix a dir que cal fer.

Aquestes darreres setmanes, Biel Huguet, president d'Entesa, s'ha reunit amb representants del PSM, d'UM i d'ERC –i també amb nombrosos col·lectius socials de caire nacionalista– per mirar de forjar la gran aliança. De moment, ERC s'hi ha afegit i, segons que explicà Huguet a aquest setmanari, “passi què passi, nosaltres i ERC durem endavant la coalició, encara que UM i PSM no s'hi apuntin”. Tot i les dificultats, pensa que “tenim una gran oportunitat i som raonablement optimistes. Tots sabem que és una oportunitat històrica per a col·locar un diputat nacionalista a Madrid, i els votants nacionalistes no entendrien que els partits, tots, no féssim tot allò que fos possible per assolir l'objectiu”.

Les converses a diverses blandes de la setmana passada hauran d'aclarir quines candidatures nacionalistes es presentaran a les eleccions del març. Hi ha tres opcions: primera, la gran coalició estrictament nacionalista (UM, PSM de Mallorca, PSM de Menorca, Entesa i ERC, a més de possibles grups locals); segona, l'aliança nacionalista per una banda (UM, Entesa i ERC) i el Bloc reduït per una altra (PSM, EU-Verds); i tercera, l'atomització total que resultaria de l'aliança nacionalista reduïda (Entesa-ERC), el Bloc sense ERC i, finalment, UM tota sola.